

For
girls only!

Hetty van Aar

Het dagboek van Emma

Manteau

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203,
B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Illustraties: José da Cruz
Vormgeving binnenwerk: Aldus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3022 7
D/2014/0034/258
NUR 283

Vrijdag 13 juni, vier uur

Ik zit hier helemaal buiten adem op het puntje van mijn stoel. En dat komt echt niet omdat ik zo hard de trap op liep. Daar ligt het echt niet aan. Nee, er is iets anders. **HELP!** Mijn ouders willen met me praten. Vanavond. Na het eten. Mama heeft het zelf gezegd. Toen ik net thuiskwam uit school en de telefoon pakte om Kato te bellen, zei ze het. 'Je gaat toch niets afspreken vanavond? Papa en ik willen even met je praten.'

Als je ouders met je willen praten, dan is er iets. En het ergste is: dan is het meestal al te laat. Dan hebben ze al iets besloten, waar je niets meer over te vertellen hebt.

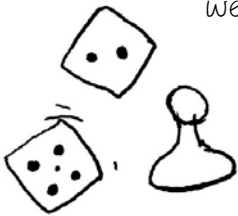
Ik weet maar al te goed hoe dat gaat. Ik krijg nog buikpijn als ik denk aan de vorige keer toen ze met me wilden praten. Oh, wat was dat erg. Toen vertelden ze dat papa een nieuwe baan had en dat we gingen verhuizen. Ik weet nog dat ik dacht: verhuizen naar een vreemde stad is hetzelfde als verhuizen naar het einde van de wereld. Wat een ramp! Oh, wat was dat erg. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik me zo **doodongelukkig** voelde. Weg uit dat fijne huis, weg van die fijne school en - dat was het allerergste - eindelijk ver weg van mijn hartsvriendin Paulien.

Ik had natuurlijk kunnen weten dat dit ging gebeuren.

Als ik beter had opgelet, had ik vast iets gemerkt. Dat papa ongelukkig was, bijvoorbeeld. Want dat was hij toen hij geen werk had. Dat had zelfs ik in de gaten. Maar verder wist ik niets, ik zag die verhuizing helemaal niet aankomen. Ik was waarschijnlijk te druk bezig met mezelf en mijn leuke leventje. Pyjamaparties met Paulien, de dramalessen op school en... vooral niet te vergeten: Finn. Zoals Paulien mijn hartsvriendin was, zo was Finn mijn allerbeste vriend, mijn maatje. En dat zou hij nog zijn, als die stomme verhuizing er niet tussen was gekomen. Achteraf is het natuurlijk allemaal wel goed afgelopen met die verhuizing, maar dat kon ik toen nog niet weten. Achteraf is het altijd makkelijk.

Maar wat er nu aan de hand is? Ik heb geen flauw idee. Ik heb alweer niet opgelet, ik heb echt niets bijzonders gemerkt. En volgens mij had ik het toch niet te druk met mezelf deze keer. Ik ben heus wel een stukje socialer geworden. Ik help mama, ik speel vaak met mijn kleine zus Maartje en soms help ik papa met de auto wassen. Dus zeg niet dat ik alleen maar voor mezelf leef.

Dat is echt niet waar. En toch heb ik geen idee waarover papa en mama willen praten.

Oeps! Mijn telefoon trilt bijna van mijn bureau. Ik zie het al: het is Kato. Tot zo.

Kato was weer eens vergeten wat we voor huiswerk hadden. Ze krabbelt haar hele agenda vol met de lekkerste chocoladerecepten, zodat er bijna geen plaats meer is voor het huiswerk. Ik dacht nog: ik zeg niets tegen Kato. Ik hou mijn mond dicht. Ik zeg pas iets als ik weet wat er is. Maar er zat zo'n zenuwachtige trilling in mijn stem. Kato hoorde meteen dat er iets was. En toen heb ik het verteld, dat papa en mama vanavond met me willen praten. Kato hielp meteen met nadenken. Ze zei: 'Misschien krijg je er wel een babybroertje of een babyzusje bij.'

Zouden ze dat vanavond gaan vertellen? Dat mama een **BABY** krijgt? Tante Marjolein, mama's zus, krijgt ook een **BABY**. Maar mama is de oudste thuis en Marjolein is veel jonger. Ik denk eigenlijk dat mama te oud is voor **BABY'S**. Ik zou het wel leuk vinden, zo'n schattig babybroertje. Ik denk dat Maartje het ook erg leuk zal vinden, dat weet ik wel zeker. En een babybroertje is veel leuker dan een verhuizing.

Weet je wat ik doe? Ik ga naar beneden.

Mama is in de keuken, ik hoor haar hakjes op de tegels tikken. Misschien wil ze wel iets verklappen over wat ze vanavond gaan vertellen.

Tot straks.

Vrijdag 13 juni, vijf uur

Het is een uur later. Ik heb vijf rode appeltjes geschild voor de **appel**taart die mama ging bakken. Ik dacht: **appel**taart? Dat past toch niet bij slecht nieuws? Of is het zo'n slecht nieuws dat mama het een beetje zoeter wil maken met **appel**taart?

We stonden naast elkaar in de keuken. Zij kneedde het deeg en ik sneed appeltjes in stukken. Toen vroeg ik of er iets bijzonders was.

'Hoezo?' zei mama verbaasd.

'Je wilde toch iets vertellen?' probeerde ik slim.

'Dat is vanavond pas', zei mama.

En toen zei ik natuurlijk: 'Ach, doe niet zo flauw!

Je kunt toch vast al iets vertellen tegen mij. Ik ben er nu toch. En verder is er helemaal niemand, dus niemand hoort het.'

Maar mama liet niets los. Ik gaf het natuurlijk niet zo snel op. Ik beloofde dat ik er met helemaal niemand over zou praten. Maar

mama vertelde geen woord. Dat had ze met papa afgesproken, zei ze. Ze wilden het vanavond samen vertellen.

En ik stond nog wel al die appels te schillen.

Jammer. Ik heb echt goed opgelet, maar ik heb geen flauw idee wat ze willen vertellen.

En toen belde Yelien. Ze had van Kato gehoord wat er aan de hand was. Kato was ongerust nadat ze mij gebeld had. Ze wilde iets doen, maar wist niet wat. Daarom belde ze Yelien. Toen werd Yelien ook ongerust. Nu zijn er dus al drie mensen die zich zorgen maken om wat ik vanavond te horen krijg: Yelien, Kato en ik.

Kato doet altijd wel stoer, maar eigenlijk heeft ze een piepklein hartje. Anders had ze Yelien niet gebeld. Kato gaat voor je door het vuur. En als er iemand raad weet,

dan is het Yelien wel. Ik heb gewoon de fijnste vriendinnen van de hele wereld.

Maar deze keer kunnen ze me ook niet helpen.

Wacht even, ik word weer gebeld.

Dat was Eline. Ze had van Kato gehoord wat er aan de hand was. Om eerlijk te zijn: sinds het telefoontje van Eline ben ik er niet vrolijker op geworden. Daar kan Eline niet echt iets aan doen, natuurlijk. Zij heeft thuis een boel

narigheid gehad met de scheiding van haar ouders. Weet je wat ze zei? Ze zei: 'Ik denk dat je ouders gaan scheiden. Toen mijn ouders gingen scheiden, gebeurde hetzelfde. Toen zeiden ze ook dat ze met me wilden praten.'

Vanbinnen werd ik heel boos op Eline. Ik weet gewoon heel zeker dat mijn papa en mama dat niet doen. Ik heb

het zelf aan mama gevraagd toen de ouders van Eline gingen scheiden. Ik heb gevraagd of zij ooit zouden scheiden. En toen heeft mama gezegd dat ze dat nooit zouden doen. Ik vind het maar stom dat Eline zo iets zegt. Er kunnen zoveel dingen zijn. Misschien gaat het wel over een **BABY**, zoals Kato dacht. Voor mijn part gaan ze verhuizen. Nee, dat niet. Maar een scheiding al helemaal niet. Volgens mij gaan ze

niet scheiden. Als papa thuiskomt van zijn werk geeft hij mama altijd een kus. Dat is het eerste wat hij doet. En gisteravond zaten ze nog naast elkaar op de bank samen in een blaadje te kijken. Had ik maar beter opgelet, dan had ik geweten wat voor een blaadje dat was.

Wacht, Ellen belt. Ze heeft Kato gesproken. Ellen maakt zich ook zorgen. Toch lief van haar. Ik vertelde haar over dat blaadje van papa en mama. En toen kreeg Ellen een fantastisch idee! Weet je wat ze zei?

Ze zei: 'Misschien was het wel een reisgids.'

Een reisgids met palmbomen die zachtjes dansen in de wind en met blauwe luchten en witte stranden. Dat zou super zijn. Misschien

willen ze dat straks wel vertellen, dat we een mooie reis gaan maken naar zo'n subtropisch eiland. Zo'n eiland waar de mensen altijd lachen. Met muziek

waarop je vanzelf gaat dansen.

Dat zou nog eens goed nieuws zijn.

Waarom denk ik toch altijd meteen aan vervelende dingen? Wacht, ik bel

Kato even terug om te zeggen dat het vast over de zomervakantie gaat. Kato vertelt het wel tegen de anderen, dan hoeft niemand zich zorgen te maken. Dat is ook stom. Ik heb zelf een probleem, maar intussen probeer ik anderen gerust te stellen. Dat is typisch iets voor mij.

Zo ben ik nu eenmaal.

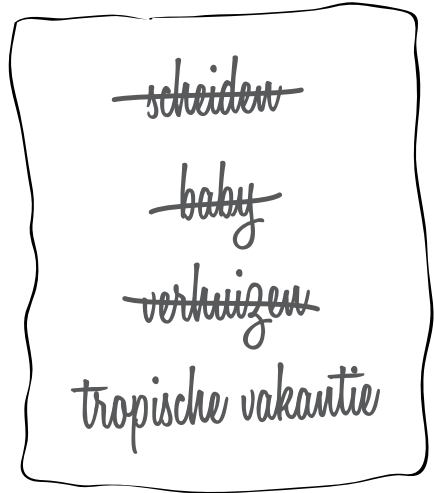
Ik heb Kato gebeld. Ze zei dat ze het fijn vond voor mij. Maar aan haar stem kon ik horen dat ze er geen woord van geloofde. Dat is dan jammer voor Kato, maar ik wil er wel graag in geloven. Iedereen hoort

toch zeker liever goed nieuws dan slecht nieuws?

Oei, nu dringt het pas tot me door wat voor een dag het vandaag is: vrijdag, de 13de.

Dat is pas echt een ongeluksdag. Als dat geen slecht voorteken is...

Mama roept dat we gaan eten, maar ik denk niet dat ik een hap door mijn keel kan krijgen.

Vrijdag 13 juni, negen uur 's avonds

Het is voorbij. Jemig, wat was ik zenuwachtig. Zonder dat ik het merkte, ging ik nagelbijten. En ik was juist aan het sparen voor lange nagels. Het is nu echt geen gezicht. Die leuke kleur nagellak hoef ik nu ook niet meer te kopen. Jammer. Wat kunnen grote mensen moeilijk doen. Niet te geloven. Papa zette zijn allervriendelijkste stem op. En mama's glimlach was zo onvoorstelbaar wit,

dat mijn ogen er echt pijn van deden. Ik had bijna een zonnebril opgezet. En ze bleef maar heen en weer lopen met die **appeltaart**. Toe maar! Pak maar! Neem nog een stukje! Alsof die **appeltaart** het slechte nieuws moest verzachten.

Maar ik wilde helemaal geen **appeltaart**. Ik at mijn nagels op. Ik had ook bijna niets gegeten. En we aten nog wel mijn lievelingskostje: spaghetti della mama. Toen ze eindelijk het grote nieuws vertelden, viel ik bijna van mijn stoel. Hadden ze daar al die drukte om gemaakt? Papa mocht het vertellen, met die allervriendelijkste stem. En mama zat maar te knikken, met die oogverblindende glimlach. Ik schrijf nu wel een beetje raar over mijn ouders, maar dat is van de zenuwen. Of misschien wel

van opluchting. Want het viel reuze mee. Nee, Kato, er komt geen **BABY**. En maak je geen zorgen, Eline, want papa en mama gaan niet scheiden. En we gaan ook niet op vakantie naar een subtropisch eiland, zoals Ellen dacht. Jullie hadden het alle drie mis en ik trouwens ook, want ik wist niet wat ik moest denken. Maar het nieuws heeft wel met vakantie te maken: we gaan niet. Deze zomer gaan we niet op vakantie. Waarom niet? Onze auto is te oud om nog ver weg te gaan. Straks staan we ergens boven op een berg in Frankrijk met een kapotte auto. Dan moeten we de auto naar huis duwen. Dat zou weleens een heel lange vakantie kunnen worden. Er is nog iets anders: papa heeft de auto nodig voor zijn werk. Als we niet met vakantie gaan, kunnen papa en mama een andere auto kopen. We gaan dus niet op vakantie, dat was het slechte nieuws. En het goede nieuws is: ik mag deze zomervakantie lekker een paar weken bij **OMA** gaan logeren. Ik heb me dus helemaal voor nop druk zitten maken. En jullie ook. Maar toch bedankt. Ik heb meteen Paulien gebeld! We stonden te juichen en te springen aan de telefoon.

Intussen heb ik een lijstje gemaakt met de plus- en minpunten van dit nieuws.

- ♀ OMA verwent me
- ♀ Ik mag elke dag opblijven
- ♀ Ik mag elke dag kiezen
wat we eten
- ♀ OMA heeft altijd tijd
- ♀ Ik ben dicht bij Paulien
- ♀ Zij mag vast bij oma
komen logeren
- ♀ Misschien zie ik
Finn wel
- ♀ Ik kan als eerste op
kraamvisite bij tante
Marjolein
- ♀ Nu ontdek ik eindelijk
OMA's geheime
appeltaartrecept

- Ik mis de
Middellandse Zee
- Ik mis Yelien
- Ik mis Eline
- Ik mis Ellen
- Ik mis Kato
- Ik mis mijn BFF
- Misschien krijg ik
heimwee

Dat zijn toch mooi negen pluspunten. Ik verheug me nu al op het slaapfeestje met Paulien. En ik hoop echt dat ik Finn ook terugzie deze vakantie,

dat is al zo lang geleden. Ik ben heel benieuwd hoe het met hem gaat. Als je verhuist, raak je soms mensen kwijt, maar sommige mensen raak je nooit kwijt. Die houden altijd een speciaal plekje. Ik heb al zo lang niets meer van hem gehoord. Om eerlijk te zijn: sinds mijn verhuizing heb ik niets meer van hem gehoord, maar ik heb vast nog wel een foto. Wacht.

Ja, ik heb een foto gevonden waarop we met de hele klas staan. Daarop sta ik naast Finn. En hij naast mij. We zochten elkaar op. Aan de linkerkant staat Finn en aan de rechterkant staat Paulien. Of net andersom, 't is maar van welke kant je het bekijkt. Finn is wel een pluspunt, net als Paulien. En net als al die andere leuke dingen bij oma.

🍷**OMA** zelf is wel het grootste pluspunt, ze is gewoon de liefste 🍷**OMA** van de hele wereld. En ze bakt de lekkerste **appeltaart** die je ooit geproefd hebt.

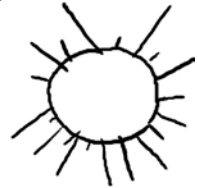

Ik hoop maar dat de **BABY** van tante Marjolein geboren wordt als ik bij oma logeer. Dan mag ik misschien elke dag wel even kijken. Ik vind **BABY'S** zo lief. Dan zie ik de **BABY** misschien nog eerder dan mama. Ik ben benieuwd of het een neefje of nichtje wordt. En de minpunten?

Ik heb ze eigenlijk een beetje erger opgeschreven

dan ze in het echt zijn. Ik mis mijn BFF als ik bij **OMA** ben, dat is het belangrijkste minpunt. Dan kan ik Yelien, Eline, Ellen en Kato wel doorstrepen, want dat zijn mijn BFF. En de Middellandse Zee? Ach, dit jaar kan ik wel zonder de Middellandse Zee. Maar heimwee dan? Zou ik heimwee krijgen? Ik denk het niet. Bij oma krijg ik vast geen heimwee. En als dat wel zo is, dan ben ik vliegensvlug weer thuis. Maar ik geloof niet dat ik heimwee krijg.

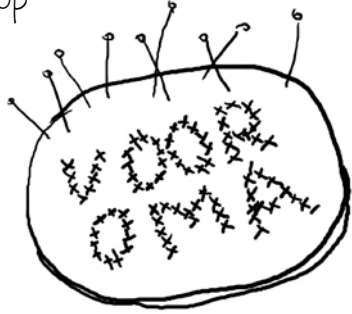
Oeps! Mama was verbaasd dat ik nog niet lag te slapen. Het is al bijna nacht. Buiten is het stil en donker. Het regent zachtjes, de straat glimt in het licht van de lantaarn. Als het tijdens de vakantie maar niet regent. Misschien had ik bij de minpuntjes toch nog moeten invullen: ik mis de zon.

Zaterdagmiddag 14 juni

Iedereen is weg. Ellen is naar de manege, Yelien is gaan zeilen, Eline heeft gitaarles en Kato is naar scouting. Ik zit niet bij een clubje, ik ga zelf iets leuks maken: een cadeautje voor **OMA**. Ik heb iets leuks bedacht: een speldenkussen. Daar zal oma blij mee zijn. Ik heb een vierkant lapje stof, van die

witte stof met draadjes waarop
je kunt borduren. Eerst ga
ik een rand borduren
van kruissteekjes. Daarna
borduur ik in het midden:
VOOR MA. Het zal er zo
uitzien.

Zondag 15 juni - Streng geheim

De vakantie gaat dus niet door. Omdat we een
nieuwe auto nodig hebben. Dat viel dus mee. Tot
ik opeens bedacht: betekent dat dan dat we arm
zijn? Zijn wij arm?

Misschien wel.

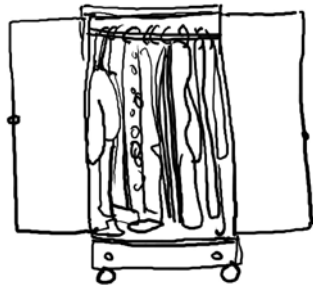
Maar misschien ook niet.

Hoe kom ik erachter of ik arm ben?

Mmmm, moeilijke vraag.

Wacht, ik weet het: door op te schrijven wat ik heb.

- een huis met een eigen kamer
- elke dag eten
- een kast vol kleren
- een lieve papa en mama
- een schattig zusje
- maar liefst vier
hartsvriendinnen

- plus een harts vriendin op afstand
- een gezellige familie
- ik mag naar school om te leren.
- ik mag soms een slaapfeest geven.
- ik heb een heel lief huisdier.

En ik heb nog veel meer. Volgens mij ben ik echt niet arm.

Waarom heb ik dan 'streng geheim' hierboven geschreven?

Zou ik me schamen als we arm zouden zijn?

Ik denk het. Ik weet het niet zeker.

Waarom zou ik me schamen?

Ik blijf toch dezelfde?

Het maakt toch niets uit of je wel of niet op vakantie gaat?

Of je wel of niet een auto hebt?

Of je rijk of arm bent?

Ik ben gewoon mezelf.

Hoe zit dat dan met kinderen die wel arm zijn?

Schamen ze zich omdat ze arm zijn? Denken zij ook: streng geheim? Ik weet het niet.

Wacht, ik ken iemand die alles weet:

MENEERTJE . Ik vraag hem even hoe het zit als je arm bent of, beter gezegd, als je ouders arm zijn.

Ojee, dat is niet zo mooi. MENEERTJE zegt:

*Als je ouders arm zijn hebben ze ook geen geld voor cadeautjes.
Dan kun je niet naar feestjes.*

Als je niet naar feestjes gaat, maak je ook geen vrienden.

*Als je nergens aan kunt meedoen,
hoor je er niet bij.*

Je voelt je eenzaam.

Je denkt dat niemand je leuk vindt.

Weg is je zelfvertrouwen.

Je schaamt je.

Geen geld, geen vrienden.

Dat is stom!

Misschien kunnen we daar met z'n allen iets aan veranderen. Hoe? Dat weet ik ook nog niet, maar ik denk erover na.

Stel je voor dat je ouders rijk zijn, echt stinkend rijk. En dat je alles kunt doen en alles kunt kopen

wat je maar wilt. Dan wil iedereen wel vrienden met je zijn. Omdat je rijk bent, niet om jouw persoontje natuurlijk. Iedereen hoopt zo een beetje mee te delen in jouw rijkdom.

Wat raar! Dan heb je vrienden om wat je hebt, niet om wie je bent. Dat lijkt me niet fijn. Als ik heel rijk zou zijn, zou ik daar niet blij mee zijn. Ik zou echte vrienden willen, die mij aardig vinden. Niet vrienden die mijn geld aardig vinden.

Je kunt maar beter niet **\$CHATRIJK** zijn en ook niet straatarm, een beetje in het midden is het beste, denk ik.

Ik denk dat Eline wel rijk is, haar vader, bedoel ik. Hij rijdt in een grote jeep en hij trakteert ons vaak op ijs of pizza.

Maar ik ben geen vriendin van Eline omdat haar vader rijk is. Eline is gewoon een echte vriendin, met wie je kunt lachen en huilen. Meer lachen dan huilen, gelukkig.

Wat zou ik eigenlijk kopen als ik onvoorstelbaar rijk was?

Eh... Daar hoef ik niet lang over na te denken. Een nieuwe auto voor papa natuurlijk. En als ik dan toch met geld aan het smijten ben, koop ik een mooie, rode Mini. Die vindt mama zo mooi. En ik ook. En verder?

Wat zou ik verder doen met al dat geld? Zou ik een grote villa kopen met een zwembad? Nee, dan moet ik weer verhuizen. En ik ben allergisch voor verhuizen, dat wil ik echt niet meer. Mijn hartsvriendinnen wonen om de hoek. Ik ga hier niet meer weg. Maar als ik echt een lotje uit de loterij zou winnen, dan zou ik...

met de hele klas naar Disneyland in Californië vliegen;

en dan door naar Hollywood om handtekeningen te verzamelen van sterren;

met mijn BFF shoppen in Parijs;

met de klas van Maartje naar een speelgoedwinkel gaan, waar iedereen een cadeautje mag kiezen;

met het hele gezin nieuwe kleren kopen;

met mijn BFF naar een concert gaan van ...